

ιδεολογίας της εποχής (όπως η διάκριση «Ρωμαίων» - «βαρβάρων» και Χριστιανών- «άπιστων», ή συμπαράσταση του Θεού, οι αρετές του άρχηγού του στρατού, το «δίκαιον» του έπιχειρουμένου πολέμου, οι άνταμοιβές για τούς γενναίους), τά οποία πιστεύεται ότι θά συμβάλουν άποφασιστικά στην άγωνιστικότητα του στρατιώτη.

Περσεφόνη Γεωργίου-Γκέκα (Τομέας Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης). Ο Ζωγράφος του Συρίσκου, Αθήνα, 1991

Σκοπός της εργασίας αυτής είναι να μελετηθεί το έργο του Ζωγράφου του Συρίσκου, ενός αττικού αγγειογράφου, ο οποίος εξασκείται στην ερυθρόμορφη τεχνική και εργάζεται στο 1ο μισό του 5ου αι. π.Χ. Εξετάζεται η εξελικτική του πορεία με βάση την τεχνολογική ανάλυση των έργων του και τη μελέτη των σχημάτων και των θεμάτων. Επίσης ερευνάται το πρόβλημα της μαθητείας του, το κεραμεικό εργαστήριο όπου εργάζεται, καθώς και η σχέση του με ζωγράφους του κύκλου του. Τέλος επιχειρείται χρονολόγηση του έργου του, η οποία προσδιορίζεται σε συσχετισμό με ήδη χρονολογημένα έργα άλλων ζωγράφων, οι οποίοι άσκησαν επίδραση στο έργο του Ζωγράφου του Συρίσκου και σε σύγκριση έργων του με χρονολογημένα έργα της Πλαστικής.

Ο Ζωγράφος του Συρίσκου είναι ένας λιτός αγγειογράφος, προτιμά τις απλές συνθέσεις και επιδιώκει την ακρίβεια στη σχεδίαση. Το έργο του χωρίζεται σε τρεις περιόδους (πρώιμη-μέση-ύστερη). Η διάκριση αυτή στηρίζεται σε τεχνολογικά και θεματικά χαρακτηριστικά που δείχνουν σχεδιαστική ωριμότητα και διάθεση για αλλαγή και ποικιλία του θεματικού περιεχομένου του έργου του. Τα έργα της πρώιμης περιόδου είναι έργα πειραματικά και ψυχρά και η προσπάθεια του ζωγράφου συγκεντρώνεται στη βελτίωση του σχεδίου. Στη μέση περίοδο ο ζωγράφος έχει επιτύχει τη σωστή και επιμελημένη σχεδίαση. Η ύστερη περίοδος χαρακτηρίζεται από απελευθερωμένες από τη στατικότητα μορφές και από διάθεση για ανανέωση του θεματολογίου.

Ο Ζωγράφος του Συρίσκου φαίνεται να μαθήτευσε κοντά στο Δούρι και αργότερα, σε μια εποχή που συμπίπτει με τα μέσα της μέσης περιόδου του, συνεργάζεται με το Ζωγράφο της Κοπεγχάγης στο εργαστήριο των κεραμίων Συρίσκου-Πιστόξενου, όπως αποδεικνύεται από την τεχνολογική σύγκριση των έργων τους, από τη μελέτη των σχημάτων που διακοσμούν και οι δύο και από τις επιγραφές των κεραμίων που συναντάμε σε έργα του Ζωγράφου του Συρίσκου και σε έργα άλλων ζωγράφων του κύκλου του.

Η καλλιτεχνική του δραστηριότητα αρχίζει γύρω στο 490 π.Χ και τα τελευταία του έργα τοποθετούνται λίγο μετά το 465 π.Χ.

Έλση Μπακονικόλα-Γιαμά, (Τομέας Φιλοσοφίας), Η «ύπαρξη» στα ελληνικής εμπνεύσεως δράματα του Jean Anouilh

Η εργασία αυτή αποτελεί μία μελέτη ενός τμήματος της δραματολογίας του Jean Anouilh σε συνάφεια προς τις υπαρκτιστικές συνιστώσες οι οποίες επέθεταν τη σφραγίδα τους στον γαλλικό στοχασμό — αλλά και στη λογοτεχνία εν γένει — κατά την εποχή της συγγραφής των υπό εξέταση δραμάτων (*Ευρυδίκη*, *Αντιγόνη*, *Μήδεια*, *Ήσους τόσο*

ευγενικός, όταν ήσουν μικρός, Οιδίπους ή Ο χωλός βασιλιάς). Πιο συγκεκριμένα, το ενδιαφέρον επικεντρώνεται στα δράματα εκείνα, τα οποία έχουν ως δραματουργική αφηγηρία τους αρχαίους ελληνικούς μύθους και ιδιαίτερα εκείνους οι οποίοι έγιναν οικουμενικώς γνωστοί, λόγω του ότι τους εκμεταλλεύθηκε η αρχαία τραγωδία. Ο Απουίη δημιουργεί μέσα στο ίδιο πνευματικό κλίμα στο οποίο αναπτύσσονται και οι φιλοσοφικοί προβληματισμοί του J.-P. Sartre, του A. Camus και του G. Marcel.

Το αντικείμενο της έρευνας είναι η ανεύρεση των υπαρξιακών στιγμάτων που λανθάνουν στις σύγχρονες αυτές «τραγωδίες», η αναγωγή τους στη σύγχρονη πραγματικότητα, καθώς και η επισήμανση των θέσεων του υπαρξισμού, ο οποίος — με τη σημαντική παρουσία των εκπροσώπων του που προαναφέρθηκαν — δέσποζε εκείνη την εποχή στα γαλλικά γράμματα (και όχι μόνον). Η εξέγερση, η απομόνωση, το αδύνατο επικοινωνίας, το αίσθημα του παράλογου και η απουσία ελπίδας εξετάζονται στα πλαίσια μιας απόπειρας επιστημόνσεως των στοιχείων που συνδέουν ή διαφοροποιούν τα δράματα του Απουίη από εκείνα των υπαρξιστών. Η προβληματική της διατριβής αυτής υπαγορεύθηκε από δύο ερευνητικά αιτήματα: το ένα ήταν να καταστεί σαφής η επιρροή της ελληνικής δραματικής ποίησης στα σύγχρονα δυτικά γράμματα, των οποίων ο Απουίη εμφανίζεται ως ένας σημαντικός εκπρόσωπος· το άλλο ήταν να καταδειχθούν τα υπαρξιακά σημαινόμενα του αρχαίου μύθου ως διαχρονικά και, συνεπώς, πάντοτε επίκαιρα για τον ευρωπαϊό στοχαζόμενο άνθρωπο. Διότι αν οι συνιστώσες της πράξης, οι υπερβατικές δυνάμεις, οι ίδιες οι συγκρούσεις οριοθετούνται διαφορετικά δια μέσου των εποχών, αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι τα αρχέγονα ερωτήματα έχουν απαντηθεί.